Mons. dr. Stjepan Kožul, kanonik kantor

SPOMEN PREMINULIH KANONIKA TIJEKOM 2026. GODINE

(Uz svetkovinu Svih Svetih i Spomen svih vjernih mrtvih, Dušni dan)

Ove godine se Prvostolni kaptol zagrebački u utorak 3. studenog 2006. sv. misom u 9 sati spominje dvojice kanonika koji su umrli tijekom ove godine. U dugoj povijesti Kaptola Slavne Crkve Zagrebačke (*Capitulum Almae Ecclesiae Zagrebiensis*) bio je češći slučaj, da u istoj godini umru po dvojica kanonika. Tako se dogodilo i godine Gospodnje 2026.

Mons. dr. Josip (Marijan) OSLIĆ, 2004.-+9.I.2026.
Kanonik zagrebački, ustoličen 24. lipnja 2004., doktor filozofije, biskupski vikar Grada Zagreba (2004.-2008.), arhiđakon Katedralni (2004.-2026.).

Rodio se 28. kolovoza 1953. u Mihovljanu (Hrvatsko zagorje) od roditelja Vilima i Dragice rođene Oraić. Osnovnu školu pohađao je u rodnom mjestu Mihovljanu, a klasičnu gimnaziju završio je u Zagrebu u Interdijecezanskoj srednjoj školi za spremanje svećenika, kao pitomac Nadbiskupskog dječačkog sjemeništa na Šalati. Godine 1972. položio je ispit zrelosti i potom se upisao u Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište na Kaptolu i na Katolički bogoslovni fakultet.

Nakon jednogodišnjeg studija na KBF-u u Zagrebu (ak.g. 1972./1973.), poslan je u Innsbruck, u poznati odgojni zavod *Kanizianum*, te je nastavio filozofsko-teološki studij na Sveučilištu »Leopold-Franzens« u Innsbrucku (Austrija). Ondje je postigao 12. svibnja 1979. godine magisterij iz teologije s temom: *Gerhard Ebeling im Gespräch mit Hans Albert: Die Sindlinger Diskussion über Theologie.* Za svećenika Zagrebačke nadbiskupije zaredio ga je 24. lipnja 1979. u zagrebačkoj katedrali nadbiskup mons. Franjo Kuharić. Nakon mlade mise u rodnoj župi Mihovljan, nastavio je studij filozofije u Innsbrucku te je postigao 25. listopada 1980. magisterij iz filozofije s temom: *Die Marx'sche Anthropologie im Denken des neomarxistischen Autors der Zagreber Praxis Gruppe Gajo Petrović.*

Na istom fakultetu u Innsbrucku obranio je doktorsku disertaciju pod naslovom: *Philosophische Grundlegung der Ethik bei Wladimir Solowjew*. Za doktora filozofije promoviran je 29. listopada 1983. godine na »Leopold Franzens« Sveučilištu u Innsbrucku. Doktorska disertacija nostrificirana je na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu rješenjem br. 01-174-1-1993. dne 12. srpnja 1993. godine kao odgovarajuća doktorskoj diplomi društvenih, humanističkih i teoloških znanosti iz područja filozofije.

Povratkom u domovinu djelovao je u župnom pastoralu kao župni vikar u Župi bl. Marka Križevčanina u Zagrebu (danas sv. Marka Križevčanina na Selskoj cesti) tijekom 4,5 godine, od dekreta imenovanja 19. siječnja 1984. (NDS, br. 94./1984.) do dekreta razrješenja 20. kolovoza 1988. (NDS, br. 1821./1988.). Bio je izabran na tri godine i za delegata u Svećeničkom vijeću Zagrebačke nadbiskupije u rujnu 1987. za dekanat Zagreb-jugozapad. Župnik je u župama Utrina-Zaprude-Središće u Novom Zagrebu tijekom 5 godina, od dekreta imenovanja 20. kolovoza 1988. (NDS, br. 1882./1988.) do dekreta razrješenja 10. kolovoza 1993. (NDS, br. 2691./1993.).

U jednom razgovoru požalio se prof. dr. Vjekoslav Bajsić (*1924.-+1994.) nadbiskupskom tajniku dr. Stjepanu Kožulu, budući su stanovali u Nadbiskupskom dvoru i bili dnevno nadbiskupovi sustolnici (1972.-1994.), da trebaju mlađi kadar na Katedri za filozofiju na KBF-u pa mu je ovaj ukazao na župnika dr. Josipa Oslića, završenog magistra filozofije (1980.) i doktora filozofije (1983.) u Innsbrucku, koji već 8 godina djeluje u pastoralu na

župama u Zagrebu. Bajsić se zahvalio uz napomenu da mu to nije bilo poznato. Bilo mu je drago, budući da su on i dobni mu kolega prof. dr. Josip Kribl (*1924.-+1994.) počeli pobolijevati te su 1994. godine obojica i umrla.

Odlukom Fakultetskog vijeća KBF-a u Zagrebu od 28. studenog 1992. imenovan je za predavača pri Katedri za filozofiju KBF-a u Zagrebu. Dekretom Velikog kancelara kardinala Franje Kuharića od 14. kolovoza 1993. imenovan je asistentom pri Katedri za filozofiju KBF-a u Zagrebu. Kao zaposlenik KBF-a upisan je u Upisnik znanstvenika na Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa RH, pod brojem 207386.

Nakon rektorske službe biskupa Marka Culeja (1992.-1993.), kardinal Franjo Kuharić imenovao ga je 1. rujna 1993. rektorom Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa i tu službu je vršio tijekom 9 godina, do jeseni 2002. godine, sukladno dekretu razrješenja od 2. srpnja 2002. (NDS, br. 1064./2002.). Službu rektora Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa predao je župniku sv. Blaža i biskupskom vikaru za pastoral Grada Zagreba Miji Gorskom (2002.-2008.).

Za docenta na KBF-u u Zagrebu imenovan je 24. lipnja 1997. Također, za člana »Stručnog povjerenstva za etiku« pri Ministarstvu prosvjete i športa Republike Hrvatske za izradu udžbenika iz etike za srednje škole i gimnazije, imenovan je 26. travnja 1996. Iste godine postao je i član »Hrvatskog filozofskog društva«. Za pročelnika Katedre za filozofiju na KBF-u u Zagrebu imenovan je 20. listopada 1998. Od 1997. do 1999. godine bio je član »Upravnog odbora Hrvatskog filozofskog društva«. Mjesto dopredsjednika HFD-a vršio je 1999. godine, a službu prodekana za organizacijska pitanja i »Područne studije« obnašao je od 1998. do 2001. godine. Za izvanrednog profesora pri Katedri za filozofiju na KBF-u u Zagrebu imenovan je 9. srpnja 2002. godine. Naposljetku, 26. rujna 2005. ponovno je izabran za prodekana KBF-a u Zagrebu za organizacijska pitanja i „Područne studije“. Napredovanje za redovitog profesora (I. izbor) uslijedilo je 10. srpnja 2007. godine. A za dekana Katoličkog bogoslovnog fakulteta izabran je 25. travnja 2008., nakon dr. Josipa Balobana. Službu dekana vršio je u dva mandata, tijekom 4 godine, do 2012., kada je izabran dr. Tonči Matulić, svećenik Hvarske biskupije. Oslić i dalje djeluje na KBF-u Sveučilišta u Zagrebu do 2024. godine kao redoviti profesor u trajnom zvanju.

Kardinal Josip Bozanić imenovao ga je 1999. godine članom Zbora savjetnika. Potom ga je predložio, a Prvostolni kaptol na svojoj sjednici 15. svibnja 2004. izabrao, te ga je Nadbiskup imenovao kanonikom Prvostolnog kaptola zagrebačkog 2. lipnja 2004. (NDS, br. 1481./2004.). Kanonik kantor dr. Stjepan Kožul ustoličio ga je u prvostolnici 24. lipnja 2004. Optirao je kuriju Kaptol 4, u kojoj je uredio stan na prvom katu, a koja dugo razdoblje nije bila popunjavana kanonikom. Nekoć je do Drugog svjetskog rata bila od Kaptola iznajmljena, a nakon rata puna stanara. Dekan Kaptola Milan Balenović (1977.-1987.) nastojao je u takvim kurijama zaposjesti makar potkrovlja i koju sobu za vlasnika PKZ. U potkrovlju kurije uređeni su prostori, u kojima je imala od 1993. godine sjedište Informativna katolička agencija (IKA), koju je vodio ravnatelj Živko Kustić (1993.-1998.), potom krčki svećenik Anton Šuljić od 1998. godine. Na prvom katu kurije bio je osiguran dvosobni stan za kanonika, ostalo drže stanari, na katu obitelj Gvozdić. Godine 2005. optirao je kuriju Kaptol 19, nakon preseljenja kanonika mr. Stjepana Večkovića u kuriju Kaptol 24, a kuriju Kaptol 4 optirao je novi kanonik prelat dr. Juraj Batelja.

Kardinal Josip Bozanić imenovao ga je dekretom od 28. lipnja 2004. (NDS, br. 1670./2004.) biskupskim vikarom Grada Zagreba i arhiđakonom Katedralnog arhiđakonata. Godinama je i djelitelj sv. potvrde u župama. Službe biskupskog vikara i arhiđakona preuzeo je od Mije Gorskog, tada rektora Bogoslovije (2002.-2008.). Dekretom od 12. rujna 2008. (NDS, br. 2465./2008.) bio je razriješen službe biskupskog vikara za Grad Zagreb, a u službi ga je naslijedio župnik sv. Blaža Zvonimir Sekelj (2008.-2010.), a njega opet pomoćni biskup Mijo Gorski od 2010. godine, kojemu je Sekelj bio zamjenik. Po tim službama bio je Oslić sve vrijeme član Prezbiterskog vijeća Zagrebačke nadbiskupije. Oslić je i nadalje, trajno ostao arhiđakon Katedralni, od 2004. godine, i nakon što je smanjen Kardinalovim dekretom od 30.

rujna 2010. (NDS, broj: 2401./2010.) izdvajanjem novog *Remetsko-sesvetskog arhiđakonata*, za četiri dekanata. U Katedralnom arhiđakonatu ostalo je nadalje pet dekanata.

Dopisom Ureda Zagrebačkog nadbiskupa od 15. travnja 2010. (br. 284./2010-T.) obaviješten je, da ga je na prijedlog kardinala Josipa Boznaića, papa Benedikt XVI. 8. ožujka 2010. ubrojio među „kapelane Njegove Svetosti" s naslovom „monsinjora" te mu je kardinal Josip Bozanić 22. travnja 2010. u Nadbiskupskom dvoru predao diplomu imenovanja.

Dekretom kardinala Josipa Bozanića od 15. studenoga 2010. (NDS, broj: 2795./2010.), po službi arhiđakona i dekana KBF-a, imenovan je članom Prezbiterskog vijeća Zagrebačke nadbiskupije u novom sazivu od prosinca 2010. godine i članom Vijeća za koordinaciju pastorala u Gradu Zagrebu.

Dekretom kardinala Josipa Bozanića od 4. kolovoza 2011. imenovan je (zajedno s dr. Ivanom Šaškom i dr. Stjepanom Balobanom) za člana skupštine Kršćanske sadašnjosti, nastojanjem novog ravnatelja dr. Željka Tanjića, nakon ranijih vremešnih članova (mons.. Vladimira Stankovića, prof. Stele Tamhina i kapucina Bone Šagija iz Varaždina).

Na kaptolskoj sjednici 28. prosinca 2015. izabran je i predložen Oslić uzoritom gospodinu Nadbiskupu za člana Nadzornog odbora Zagrebačke nadbiskupije za obnovu katedrale, namjesto dr. Josipa Balobana, koji se zahvalio, što je Prvostolni kaptol pisano izvijestio dopisom od 30. prosinca 2015. Kardinal Josip Bozanić izdao mu je dekret imenovanja 31. prosinca 2015. (NDS, br. 2958), s nastupom službe od 1. siječnja 2016. Tu službu vršio je do razornog potresa, odnosno do 28. srpnja 2020.

Dana 30. lipnja 2016. održana je konstituirajuća sjednice Prezbiterskog vijeća Zagrebačke nadbiskupije u novom petogodišnjem sazivu (2016.-2021.). Kao arhiđakon, Oslić je član Prezbietrskog vijeća i za novo petogodišnje razdoblje. Posebnost je u tome, što su vijećnici ovog saziva Prezbiterskog vijeća ujedno i članovi Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije.

Dekretom kardinala Josipa Bozanić (Broj: 211./2016.) od 14. studenoga 2016. imenovan je članom Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije, koja je otvorena 8. prosinca 2016. Prvo zasjedanje održano je u petak i subotu, 9. i 10. prosinca 2016.; drugo u petak i subotu, 24. i 25. veljače 2017.; treće u petak i subotu, 31. ožujka i 1. travnja 2017.; četvrto u petak i subotu, 24. i 25. studenoga 2017. i završno 9. i 10. veljače 2018.

Na sjednici Prvostolnog kaptola 28. prosinca 2018. izabran je za cenzora, poslije mons. Lovre Cindorija, te vrši tu službu zajedno s mons. Ivanom Miklenićem, do svoje smrti.

Važno je ovdje navesti: *Zbornik u čast prof. dr. sc. Josipu Osliću povodom 65. godine života* pod nazivom „Religija između hermeneutike i fenomenologije", u izdanju KBF-a i KS-a, Zagreb 2018., u kojem nalazimo Oslićev životopis i objavljenu bibliografiju, str. 521-530. Oslić je kao pročelnik Katedre filozofije na KBF-u osigurao svoju katedru mlađim naraštajem profesora.

Kanonik Oslić kao upravitelj skrbio je za svoj Kanonički dvor br. 19 (kuriju), Kaptol 19 u Zagrebu. Ranije je dao izgraditi dvorišnu zgradu uz kaptolski bedem. Kurija je novije uređivana, pa nije imala većih oštećenja u doba potresu 2020. godine. No, Oslić je poduzeo sve potrebne zahvate obnove te uređenja kurije i dvorišta. Godine 2023., zbog navršenih 70 godina, prestaje s profesorskom službom na KBF-u. Nastavlja sa službom kanonika i Katedralnog arhiđakona te je od 2024. godine po službi arhiđakona i član Prezbiterskog vijeća ZN u novom sazivu, po novom nadbiskupu mons. dr. Draženu Kutleši.

U došašću 2025. godine zdravstveno se povremeno osjećao lošije, ali je vršio svoje dužnosti u bogoslužju. Na Staru godinu 2025. bio je prevezen u bolnicu, zbog teškoća sa srcem i plućima. Umro je 9. siječnja 2026. u 73. godini života, 47. godini svećeništva i 22. godini kanoničke službe. Misa zadušnica i oproštaja održana je 15. siječnja 2026. u Bogoslužnom

prostoru bl. Alojzija Stepinca na Kaptolu u 11 sati, koju je predvodio nadbiskup dr. Dražen Kutleša. Sprovodne obrede predvodio je na Mirogoju pomoćni biskup Mijo Gorski u 13 sati. Oprostili su se od pokojnika: Nadbiskup, Mijo Gorski u ime PKZ i dekan KBF-a fra Mario Cifrak u ime KBF-a. U službi katedralnog arhiđakona naslijedio ga je kanonik dr. Marijan Franjčić, a u službi cenzora na sjednici PKZ 3. ožujka 2026. kanonik mons. Zlatko Koren (Zapisnik sjednice PKZ, 3. ožujka 2026.).

/NAZ, NDS, Osobnik svećenika dr. Josipa Oslića. – Osobne bilješke kanonika dr. Josipa Oslića iz 2004. i 2009. godine.– Album Capituli Cathedralis Ecclae Zagrabiensis, zabilježe kanonika kantora dr. Stjepana Kožula. – Anđelko KOŠČAK. *Duhovna baština Stepinčeva i Kuharićeva zavičaja. Svećenička i redovnička zvanja rimokatoličkih župa Jastrebarskog dekanata*. Zagreb 2017., str. 307-311. IKA, 9.siječnja 2026, i 16, siječnja 2026., SVZN, 1./2026., str. 135./

Mons. Lovro CINDORI. 2004.-2019. umirovljen - + 15.X.2026.
Kanonik zagrebački, ustoličen 27. studenog 2004., arhiđakon Sisačko-gorski 2005.-2010. Umirovljen 2019. godine.

Rodio se 8. kolovoza 1934. u Remetincu kraj Novog Marofa, od roditelja Đure i Terezije rođene Topolko. Brojna katolička obitelj dala je Crkvi i jednu redovnicu u Družbi milosrdnih sestara sv. Križa, sa sjedištem u Đakovu. Osnovnu školu polazio je u Remetincu, a klasičnu gimnaziju kao pitomac tijekom 8 godina Nadbiskupskog dječačkog sjemeništa na Šalati u Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji, gdje je 1954. godine položio ispit zrelosti. Nakon odsluženja vojnog roka od 24. rujna 1954. do 22. srpnja 1956. u Beloj Crkvi u Banatu, kao pitomac Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa na Kaptolu studira filozofiju i teologiju na KBF-u u Zagrebu od 1956. dok nije diplomirao 27. lipnja 1962. Za svećenika ga je zaredio nadbiskup mons. dr. Franjo Šeper na Petrovo, 29. lipnja 1961. Nakon mlade mise u rodnoj župi Remetinec 2. srpnja 1961., pomagao je pastoralno na više župa i završavao studij, kako je u ono doba bila praksa u Zagrebačkoj nadbiskupiji. Tim načinom davala se nedjeljna pastoralna ispomoć župama bez vlastitog župnika, budući se još znatan dio svećenika nalazio u logoru Stara Gradiška, osuđenih u poraću na visoke vremenite kazne od komunističkih vlasti.

Dekretom od 10. srpnja 1962. (NDS, br. 2004./1962.) poslan je za kapelana u Radoboj, da nastupi službu 1. kolovoza 1962. Ondje je ostao uz župnika Frana Benka tijekom 6 mjeseci, do 17. veljače 1963. Dekretom od 9. veljače 1963. (NDS, br. 507./1963.) bio je premješten za kapelana u Mariju Bistricu s nastupom službe 17. veljače 1963., poslije kapelana Branka Ivanjeka, koji je bio premješten u Pregradu. Bistrički kapelani Vid Cipriš i Branko Ivanjko dali su svetištu Majke Božje Bistričke novi zamah s razrađenim cjelodnevnim programom, budući su hodočasnici u ono doba dolazili pretežito na dva dana kao pješaci. Nastavio je novi kapelan Lovro zauzeto svoje kapelansko služenje, uz novog župnika Vinka Komeričkog od 1957. godine, poslije umirovljenja župnika Florijana Papića (1942.-1957.), tijekom pet godine, do 7. ožujka 1968. Dekretom od 6. ožujka 1968. (NDS, br. 911./1968.) bio je imenovan upraviteljem župe u Ozlju, budući je Nikola Stajanović bio premješten u Župu sv. Terezije u Zagrebu, a dekretom od 27. ožujka 1969. (NDS, br. 1056./1969.) dobio je na upravu i susjednu Župu sv. Kuzme i Damjana u Vrhovcu. Te dvije župe vodio je i pastoralno posluživao do veljače 1972. godine. Dok je još ondje djelovao, bio je 2. ožujka 1971. izabran na tri godine za zamjenika delegata u *Svećeničkom vijeću Zagrebačke nadbiskupije* za Karlovački, Lipnički i Mrežnički dekanat. Kako su u Mariji Bistrici nastale određene poteškoće i prijepori držanjem ondašnjeg

kapelana Željka Kasala, župnik mons. Vinko Komerički pošao je u mirovinu, a kapelan Kasal bio je premješten iz Marije Bistrice i imenovan upraviteljem župe u Hraščini, u Zelinskom dekanatu. Nadbiskup Franjo Kuharić dekretom od 3. veljače 1972. (NDS, br. 338./1972.) imenovao je Lovru Cindorija župnikom u Mariji Bistrici i upraviteljem svetišta Majke Božje Bistričke, čuvajući drevni naziv „čuvar svetišta Majke Božje Bistričke“. Službu kapelana u Mariji Bistrici preuzeo je Vjekoslav Tuđan. Cindori je u Mariji Bistrici ostao djelovati kao župnik i *čuvar svetišta Majke Božje Bistričke* tijekom 32 godine, uz pomoć po dvojice kapelana (župnih vikara).

U doba njegova župnikovanja i upravljanja Svetištem Majke Božje Bistričke – odvijala su se velika hodočašća župa, prema planu i rasporedu objavljenom svake godine u Službenom vjesniku Zagrebačke nadbiskupije. Pojavila se i veća potreba za dodatne ispovjednike, pa su odlukom nadbiskupa mons. Franje Kuharića, dekanati davali prema utvrđenom planu svoje predstavnike kao dodatne ispovjednike u svetištu, a na njihovim župama su ih zamjenjivali susjedni župnici.

Događale se i daljnja obnova crkve-svetišta i Kalvarije s novim postajama Križnoga puta (po planu prelata dr. Antuna Ivandije i njegovoj suradnji s poznatim hrvatskim kiparima), te župskih objekata, gradnja samostana sestara Karmelićanki i crkve na otvorenom bl. Alojzija Stepinca. Tu su i brojna hodočašća i pastoralno posluživanje vjernika, te njegova propovjednička služba u mnogim župama. Razvijena je i kulturna djelatnost, posebice lijepa izdavačka djelatnost, tiskanje knjiga, molitvenika i prospekata o svetištu, uspostava radio postaje i izdavanje lista “Milosti Puna”. Zbili su se i mnogi veliki povijesni događaji, posebice od NEK-a 1984. do vrhunca, odnosno dolaska u Mariju Bistricu Sv. Oca pape Ivana Pavla II. i proglašenje 3. listopada 1998. blaženim mučenika i uzornog predstojnika Crkve zagrebačke kardinala Alojzija Stepinca.

Postao je suradnik ili član: više književnih društava, zatim Družbe “Braća Hrvatskoga Zmaja”, Hrvatskog mariološkog instituta i drugih društava i udruga. Radovao se obnovi mjesta Marije Bistrice te je vodio brojna hodočašća svojih župljana po raznim svetištima drugih zemalja i tako ih povezivao s bistričkim svetištem. Više puta bio je biran za delegata u *Svećeničkom vijeću Zagrebačke nadbiskupije* i u *Zbor savjetnika,* a bio je djelatan i u mnogim Odborima za pripravu crkvenih proslava i kongresa.

Na prijedlog kardinala Franje Kuharića imenovao ga je papa Ivana Pavao II. monsinjorom (kapelanom Sv. Oca). Njegovo uredno pisanje Spomenice svetišta svjedoči o brojnim događajima i slavljima, kao i prolazu više od 20 milijuna hodočasnika kroz svetište Majke Božje Bistričke kroz 32 godine njegovog pastoralnog služenja. Odraz toga je i bogata slikovnica o pohodu pape Ivana Pavla II. u bistričko svetište „Bistrički hodočasnik“ (GK, Zagreb 1999.), gdje je napisao pogovor. Pisao je u više knjiga i listova svoje priloge i članke, primjerice u knjizi *Životni trag jedne generacije*, (GK, Zagreb 2004.) i *Šezdeset godina jedne generacije maturanata 1954.-2014. Tragovi i sjećanja . Duge godine druženja*, (GK, Zagreb 2015.). Gajio je trajno prijateljstvo s kolegama iz Klasične gimnazije na Šalati i kolegama svećenicima, s kojima je bio 1961. godine zaređen za svećenika. Kao svećenik i kao čuvar Svetišta držao je otvorena vrta župne kuće i svoga srca, ali i darežljive ruke za potrebite.

Nadbiskup Josip Bozanić imenovao ga je dekretom od 20. lipnja 2001. (NDS, br. 1259./2001.) dekanom Stubičkog dekanata. A dekretom od 10. srpnja 2004. (NDS, br. 1813./2004.) bio je razriješen službe župnika i upravitelja (čuvara) Nacionalnog svetišta Majke Božje Bistričke.

U isto doba, na prijedlog kardinala Josipa Bozanića, na sjednici Prvostolnog kaptola bio je izabran 1. srpnja 2004. za kanonika, te mu je Kardinal 9. srpnja 2004. (NDS, br. 1719./2004.) izdao dekret imenovanja. Kako je župu i svetište u Mariji Bistrici napustio nakon primopredaje 18. studenoga 2004., to ga je kanonik kantor dr. Stjepan Kožul ustoličio u zagrebačkoj prvostolnici, 27. studenoga 2004. Optirao je već prije ustoličenja kuriju Kaptol 10, pošto je

kanonik prelat Ivan Vragović pošao u mirovinu i preselio se u Svećenički dom sv. Josipa na Kaptolu 7. Iskoristio je međuvrijeme da kuriju uredi te se po doseljenju iz Marije Bistrice u njoj nastanio. Nakon odlaska u mirovinu i preseljenja u Svećenički dom kanonika Josipa Klarića, optirao je 18. siječnja 2008. kuriju Kaptol 21., prepustivši prethodnu kuriju kanoniku Danijelu Labašu. Klarića je naslijedio i u službi arhiđakona pa ga je kardinal Josip Bozanić 2005. godine (NDS, br. 1737./2005.) imenovao arhiđakonom Sisačko-gorskog arhiđakonata (SVZN, br. 3./2005., str. 152.). Ta služba mu je prestala ponovnom uspostavom biskupije sa sjedištem u Sisku 5. prosinca 2009. Delegat je za dijeljenje sakramenta sv. potvrde u župama do 2015. godine. U Prvostolnom kaptolu vršio je službu cenzora od 2007. do 28. prosinca 2018. Proslavio je s kolegama jubilarcima svoju zlatnu misu 29. lipnja 2011. u Mariji Bistrici, gdje je ranije službovao kao kapelan (5) i kao župnik (32) tijekom 37 godina, a 10. srpnja 2011. u rodnoj župi, u Remetincu kraj Novog Marofa. Propovjednik bio mu je Mirko Totović, prebendar i počasni kanonik varaždinski (inače rodom iz Tugonice, župa Marija Bistrica 13.8.1932., zaređen za svećenika 29.6.1928., koji kao nestor klera i svećenik jubilarac živi u Svećeničkom domu sv. Josipa na Kaptolu, i poslije smrti svoga prijatelja i župnika Lovre). Godine 2016. proslavio je mons. Lovro Cindori sa živim kolegama 55. obljetnicu svećeništva, a 2021. godine 60. obljetnicu svećeništva.

Dekretom kardinala Josipa Bozanić (Broj: 211./2016.) od 14. studenoga 2016. imenovan je članom Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije, koja je otvorena 8. prosinca 2016. Prvo zasjedanje održano je u petak i subotu, 9. i 10. prosinca 2016.; drugo u petak i subotu, 24. i 25. veljače 2017.; treće u petak i subotu, 31. ožujka i 1. travnja 2017.; četvrto u petak i subotu, 24. i 25. studenoga 2017. i završno 9. i 10. veljače 2018.

Od svibnja 2017. godine počeo je pobolijevati. Privremeno se smjestio u Svećenički dom sv. Josipa na Kaptolu 7. Zdravstveno stanje se dobrim dijelom poboljšalo, pa je u kuriji Kaptol 21 slavio svoj imendan sv. Lovre, 10. kolovoza 2017. Zadržao je i dalje službu ispovjednika u katedrali, dok se vidi daljnji razvoj zdravstvenog stanja. Krajem godine 2017. opet je dobio volju da živi u svojoj kuriji, iako je bio u 84. godini života, ali je iz praktičnih razloga ipak i dalje ostao tijekom 2018. godine u Svećeničkom domu sv. Josipa na Kaptolu 7. Na sjednici Prvostolnog kaptola 28. prosinca 2018. prestala mu je služba cenzora, koju je vršio od 2007. godine. U ljetnim premještajima 2019. godine kardinal Josip Bozanić ga je umirovio 26. srpnja 2019. (NDS, br. 1597./2019.) i predložio za novog kanonika Tomislava Subotičanca iz uprave NDS-a. Novi kanonik Subotičanec optirao je i preuzeo Kanonički dvor br. 21 (kuriju).

Kao umirovljeni kanonik i svećenik jubilarac živi u Svećeničkom domu sv. Josipa na Kaptolu 7. Zdravstvene teškoće i visoka dob čine svoje, posebice u zadnjem životnom razdoblju. Umro je u Svećeničkom domu sv. Josipa na Kaptolu na blagdan sv. Terezije Avilske, 15. listopada 2026. u 93. godini života, proživjevši 65 godina kao svećenik i 22 godine otkako je bio imenovan kanonikom PKZ.

Misa zadušnica i oproštaja pred sprovod služena je 19. listopada 2026. u Bogoslužnom prostoru bl. Alojzija Stepinca na Kaptolu u 11 sati, koju je predvodio pomoćni biskup i veliki prepošt Prvostolnog kaptola zagrebačkog te prior Vranski dr. Ivan Šaško. Koncelebrirali su: kardinal Josip Bozanić, sisački biskup mons. dr. Vlado Košić, bjelovarsko-križevački biskup mons. dr. Vjekoslav Huzjak (koji mu je više godina bio kapelan u Mariji Bistrici), biskup emeritus požeški mons. dr. Antun Škvorčević i zagrebački pomoćni biskupi mons. Mijo Gorski i mons. Vlado Razum, te kanonici PKZ, prebendari i brojni svećenici. Uz homiliju i oproštaj biskupa mons. Šaška, koji je spomenuo pokojnikovo služenje u Mariji Bistrici i dakako služenje kao kanonika u Zagrebu, izrekla je na kraju sv. mise zahvalu u ime obitelji Cindori i rodbine nećakinja č. s. Rahela. Sprovodni obred na Kaptolu i na Mirogoju kod mrtvačnice predvodio je pomoćni biskup mons. Mijo Gorski, ujedno kanonik PKZ. Na Mirogoju su se oprostili župljani

iz Marije Bistrice i biskup mons. Gorski, zahvalivši pokojniku na vjernosti i ustrajnosti, na daru svjedočenja i služenja Bogu, Crkvi i narodu.

/NAZ, NDS, Osobnik svećenika Lovre Cindorija. – Osobne bilješke kanonika Lovre Cindorija iz 2004. i 2009. godine.– Album Capituli Cathedralis Ecclae Zagrabiensis, zabilježbe kanonika kantora dr. Stjepana Kožula. – *Naša katedrala*, br. 9./2005., str. 40. – *Životni trag jedne generacije. Zlatni maturanti 1954.-2004.* Izd. GK, Zagreb 2004., str. 49-51. – Glas Koncila, broj 28, od 10. srpnja 2011., str. 10. – Lovro Cindori. *Mojih 50 svećeničkih godina*. U: *Prepoznaše Isusa*. Fotomonografija mladomisničkih slavlja u župama Remetinec i Oštrice od 1950.-2010. godine. Uredio Anđelko Košćak. Remetinec 2011., str. 13-36. – *Šezdeset godina jedne generacije maturanata 1954.-2014.* Izd. GK, Zagreb 2015., str. 127-170. IKA, 15.X.2026. i 19.X.2026. /